

Όταν μια γυάλινη σφαίρα πέσει από κάποιο ύψος σε ένα σκληρό και τραχύ έδαφος σπάει σε πολλά κομμάτια. Κατακερματίζεται!

Δεν αναγνωρίζεται πλέον η σφαίρα, γιατί το κάθε κομματάκι αποτελούσε μέρος της και έχει άλλο σχήμα και μορφή.

Όταν το λευκό φως διέρχεται μέσα από ένα πρίσμα αναλύεται στα διάφορα χρώματα!

Τις περισσότερες φορές κολλάμε στα χρώματα και χάνουμε το αίσθημα του λευκού φωτός, που τα περιέχει!
Για να ξαναφτιάξουμε τη σφαίρα χρειάζεται πρώτα να βρούμε τα κομμάτια της, τα οποία μέσα στο χρόνο έχουν υποστεί διάφορες αλλοιώσεις.
Μετά πρέπει να τα καθαρίσουμε. Να τα λειάνουμε και ύστερα να προσπαθήσουμε να τα κολλήσουμε.

Για να κολλήσουν μεταξύ τους χρειάζεται κάποια ειδική κόλλα.

Δεν φτάνει όμως αυτό. Πρέπει το κάθε κομματάκι να πάρει τη θέση του, για να ενωθεί με τα υπόλοιπα και να ξαναεμφανιστεί η σφαίρα.

Χρειάζεται δηλαδή μια ολόκληρη εργασία για την επαναφορά της σφαίρας με την επανενσωμάτωση όλων των κομματιών της, μετα από την πτώση.

Από όσο δε μεγαλύτερο ύψος πέσει η σφαίρα τόσο περισσότερα κομματάκια έχουμε και άρα πολύ περισσότερη εργασία για την επανένωσή τους.

Βέβαια όταν ξαναφτιάξουμε τη σφαίρα δεν θα είναι ακριβως η ίδια όπως πριν. Θα είναι πάνω της γραμμένη όλη η ιστορία των κομματιών της. Αυτό ίσως είναι και το κέρδος αυτής της σύνθεσης.

Η τάση του Σύμπαντος είναι να διαλύεται και να εμφανίζει την “αταξία”, “το χάος”.

Υπάρχουν όμως και δυνάμεις, οι οποίες τακτοποιούν τα πράγματα και επαναφέρουν την τάξη. Ένας αέναος κύκλος συντελείται με τα αντίστοιχα αποτελέσματα.
Σε αναλογία παρατηρούμε κάτι παρόμοιο να συντελείται στον άνθρωπο και στην ανθρωπότητα μέσα στον Κόσμο μας!

Το κάθε άτομο είναι κομματιασμένο φυσικά, συναισθηματικά και διανοητικά.

Τα άτομα μεταξύ τους διαιρούνται.

Οι διάφορες ομάδες διαιρούνται.

Οι λαοί διαιρούνται.

Εμφανίζουν διάφορα σχήματα και μορφές, χωρίς να συνεργάζονται μεταξύ τους προς

όφελος του συνόλου.

Όσο απλώνεται η διαίρεση τόσο μεγαλώνει και η αταξία στον κόσμο μας.

Επειδή κάποιες στιγμές αυτό μας προβληματίζει, αρχίζουμε την ανάλυση του θέματος με το μυαλό μας και μ'αυτό τον τρόπο αυξάνουμε την διάλυση και συντηρούμε τη διαίρεση, με όλες τις συνέπειες αυτής της κατάστασης.

Έτσι τα κομμάτια της ανθρωπότητας, τα άτομα και οι μικρότερες ή μεγαλύτερες ομάδες δεν μπορούν να πλησιάσουν, να βρουν τη θέση τους και να ενωθούν για να εμφανιστεί μια πραγματική Ανθρωπότητα ως σύνολο.

Επομένως, σύμφωνα με το παράδειγμα της σφαίρας που σπάει σε πολλά κομμάτια, είναι ανάγκη τα άτομα ή οι ομάδες ατόμων, να συνειδητοποιήσουν την κατάστασή τους, ως κομμάτια ενός συνόλου.

Να δημιουργηθεί η ανάγκη της αποκατάστασης του συνόλου.

Μετά χρειάζεται να γίνει όλη εκείνη η εργασία της κάθαρσης, της λείανσης ώστε να μπορέσουν να επανενωθούν μεταξύ τους, για να συγκροτηθεί μία άλλη Ανθρωπότητα.

Θα αναρωτηθεί κάποιος για την κόλλα εκείνη που μπορεί να ενώσει αυτά τα στοιχεία. Ασφαλώς δεν πρόκειται για μια κόλλα υλική, για μια κόλλα που παράγεται από τον κόσμο μας. Αλλά γνωρίζουμε πολύ καλά, από βιωθείσες εμπειρίες, ότι αυτή την κόλλα όταν θελήσουμε να την αξιοποιήσουμε μπορούμε να την έχουμε. Αρκεί να είμαστε έτοιμοι να εφαρμόσουμε τους Συμπαντικούς Νόμους και όχι τα ανθρώπινα κατασκευάσματα!

Ο Νόμος της Έλξης είναι Συμπαντικός Νόμος και φέρνει κοντά τους ανθρώπους, χωρίς εξαιρέσεις!

Ο Νόμος της Αγάπης είναι Συμπαντικός Νόμος και ενώνει τους ανθρώπους, χωρίς εξαιρέσεις!

Για να αξιοποιήσουμε αυτούς τους Νόμους και να επιτύχουμε την ενότητα και τη συνοχή των “κομματιών” της Ανθρωπότητας χρειάζεται να αποδεχθούμε τη διαφορετικότητα αυτών των κομματιών και να συνθέσουμε μια Ανθρωπότητα με όλες εκείνες τις ξεχωριστές ποιότητες των ατόμων, προς όφελος ολόκληρης της Συλλογικότητας, χωρίς εξαιρέσεις.

Για να ξαναφτιάξουμε τη σφαίρα στο παράδειγμά μας, δεν μπορεί να λείπει ούτε ένα κομματάκι από τη θέση του.

Είναι άλλο θέμα να βρούμε τη θέση μας μέσα σε ένα σύνολο.

Τα μέσα όμως είναι τα ίδια. Οι Συμπαντικοί Νόμοι!

Αρκεί να ενεργοποιήσουμε σε κάποιο βαθμό τη δυνατότητα να συναισθανόμαστε τα πράγματα με την Καρδιά μας και όχι να τα αναλύουμε αδιάλειπτα μόνο με το μυαλό μας.

Η αγάπη προς τον πλησίον, η ανύψωση του επιπέδου της ζωής, πρέπει να είναι πάντα ουσίες ενεργές, προκειμένου να μπορεί ν’ ανθίσει σ’ αυτόν τον γήινο κόσμο η ανθρώπινη ευτυχία.

Ήρθε η ώρα της σύνθεσης. Ήρθε η ώρα του κοινωνικού μετασχηματισμού. Μπορούμε!

Σταμάτης Τσαχάλης